

Никола прочете писъмцето съ сълзи на очи. Ето какво пишеше вътрѣ:

Драги ми сине,

Оставямъ ти, като най-добро богатство тази стара книга и малко пари. Пази книгата, като очитѣ си. Тя ми е подарѣкъ отъ моя баща, за дѣто съмъ го почиталъ. Чети отъ нея прѣзъ свободното си врѣме. Вжтрѣ ще намѣришиъ добри свѣти въ работата си. Паритѣ, които намѣришиъ въ плика, сж спестявани отъ мене още прѣзъ младинитѣ ми. Нийдѣ напраздно не съмъ ги харчилъ, но никога не съмъ отказвалъ помощъ на сиромаситѣ. Едно нѣщо те моля, обични ми, сине! Паритѣ да не смѣташи за едничко щастие въ живота си. Тѣ сж подкрѣпа въ лошо врѣме, но подкрѣпаятъ по вече бѣднитѣ, ако искаши да се усѣщаши най-честитъ човѣкъ. Помни всѣкога златнитѣ думи въ тази книга: „Бѣли пари за черни дни.“

Никола знаеше вече добръ занаята. Съ намѣренитѣ пари той отвори своя работилница. А съ трудолюбието си за скоро врѣме стана единъ почтенъ и богатъ човѣкъ.

